

har udgjort Baggrunden for en Del af Lovens midlertidige Bestemmelser, fremdeles gør sig gældende, og da andre af disse ligesom de permanente Bestemmelser maa betragtes som en foreløbig Løsning af Problemer, der i øvrigt henstaar til Skattekommissionens videre Overvejelser, foreslaas herved de midlertidige Bestemmelser i ovennævnte Lovbekendtgørelse, nemlig §§ 4—7, §§ 9—11 og § 15 opretholdt som gældende ogsaa ved Ligningen for Skatteaaret 1948—49.

I Forslagets § 2 indeholdes Bestemmelser, der tager Sigte paa en væsentlig Lettelse af Beskatningen af Alders- og Invalidere nydere og andre Personer, der ligger paa samme Indkomstniveau som disse Understøttelsesberettigede, og som aldersmæssigt og i Henseende til Erhvervsevne er ligestillede med disse.

Med de Forhøjelser af Aldersrenten, Invalidere og Særhjælpeydelerne til kronisk Syge, der har været en Følge af det stigende Pristal, er de Personer, der hovedsagelig lever af Understøttelser af denne Art, naaet op i et Indtægtsplan, der ligger væsentligt over Skattegrænserne ved Indkomstbeskatningen til Staten og den fælleskommunale Udligningsfond, og som betinger et føleligt Skattetilsvær for deres Vedkommende. Der har derfor fra forskellig Side og da særlig fra disse Understøttelsesmodtageres egen Kreds været gjort gældende, at disse Understøttelser, som kun tilsigter at give Dækning for et nødvendigt Underhold og saaledes i sig selv betinger en ringe Skatteevne, i et vist Omfang burde gøres skattefri. En saadan Foranstaltning vilde imidlertid for det første betegne et Brud paa det i vor Skattelovgivning hidtil fulgte Princip, hvorefter Understøttelser fra det offentlige, til hvilke der ikke er knyttet nogen Tilbagebetalingspligt, skal henregnes til den skattepligtige Indkomst, og for det andet vilde den indeholde en Ubillighed over for andre Skatteydere paa samme Indkomstniveau, hvis almindelige Erhvervs muligheder i øvrigt ligger paa Linie med de nævnte Understøttelsesmodtageres.

Spørgsmaalet rejser sig da, om en almindelig Højnelse af Undergrænsen for Indkomstbeskatningen til Staten og den fælleskommunale Udligningsfond burde søges gennemført, hvorved alle Skatteydere paa de laveste Indkomsttrin og saaledes ogsaa de her omhandlede Personer vilde blive skattemæssigt aflastede. Medens en saadan mere omfattende Foranstaltning, som jo i øvrigt ikke vilde indvirke paa den kommunale Indkomstbeskatning, skønnes at burde hen-

skydes til Skattekommissionens Overvejelser, synes der dog at være et særligt Forhold, der gør sig gældende saavel for Alders- og Invalidere nydere som for de Personer, der i indtægts-, alders- og helbredsmæssig Henseende maa sidestilles med disse, og som maatte kunne begrunde, at alle disse Personer undergives en lempeligere skattemæssig Behandling end andre Skatteydere. Dette Forhold forefindes i den varigt nedsatte Erhvervsevne, som karakteriserer disse Personer i Modsætning til yngre og helbredsmæssigt normalt udrustede Personer, der har Muligheden for ved større Initiativ og Arbejdsindsats at forøge deres Indtægter. Ligesom der allerede ved Bestemmelserne i Statsskattelovens § 23, 7. Stk., forefindes Hjemmel for de lokale Skattemyndigheder til i enkelte Tilfælde, hvor særlige Forhold, bl. a. Sygdom, taler for, at en skattepligtig ikke ansættes af sin fulde Skatteindtægt, bevillingsmæssig at indrømme den paagældende en Nedsættelse ved selve Ansættelsen til Indkomstskat til Staten, som automatisk faar Virkning ogsaa for Ansættelsen til fælleskommunal Indkomstskat, jfr. Lov Nr. 100 af 14. April 1937, § 13, og til personlig Indkomstskat til Kommunen, jfr. Lov Nr. 28 af 15. Februar 1937, § 8, Stk. 2, synes der for hele den her omhandlede Skatteydergruppes Vedkommende i den for Gruppen karakteristiske varige Nedsættelse af Erhvervsevnen at foreligge et Forhold der gør en generel Indrømmelse af et efter Indkomsten aftrappet Nedslag i selve Ansættelsen rimeligt og paakrævet.

De hertil sigtende Regler, som findes i Forslagets § 2, Nummer 1, gaar derfor ud paa, at der ved selve Ansættelsen til Statskat af Alders- og Invalidere nydere samt kronisk Syge, der oppebærer Særhjælp efter Forsorgslovens Regler, og Personer, der er fyldt 65 Aar, i de Tilfælde, hvor den paagældendes skattepligtige Indkomst, opgjort efter Statsskattelovens almindelige Regler, ikke overstiger visse Maksimumsbeløb, skal gives en efter Indkomstens Størrelse og den paagældendes Forsørgerforhold gradueret Nedsættelse, saaledes at den nedsatte Indkomst paa samme Maade som en med Hjemmel i Statsskattelovens § 23, 7. Stk. nedsat Indkomst skal danne Grundlag for Beregningen ikke blot af Statsskatten, men ogsaa af den fælleskommunale Skat og Kommuneskatten.

Til Brug ved Fastsættelsen af de foreslaaede Nedsættelsesbeløb og disses Graduering efter Indkomsten, har man søgt at finde frem til de skattepligtige Indkomster, som Aldersrentenydere i Hovedstadsomraadet,